

În loc de introducere

Cartea de față schițează istoria spionajului mondial și regruparea forțelor implicate de-a lungul vremii în confruntările secrete. Este, cu voia dumneavoastră, o introducere în lumea discretă a spionajului, necesară pentru a înțelege mai bine faptele și deciziile eroilor implicați în numeroasele aventuri ce vor fi descrise în cărțile din seria „Frăția spionilor”.

O „frăție” a elitelor intelligence-ului românesc, ce se luptă de aproape 25 de ani pentru integritatea Statului Național Unitar Român, într-un context deloc favorabil României. Dar nimic nou sub soarele Balcanilor, zonă unde aderarea culturală a țărilor române, aflate sub conducere fanariotă, la spațiul cultural bizantin era literă de lege. Fenomenul se petrecea în sec. XVII-XVIII, adică la peste două sute de ani de la ocuparea Constantinopolului de către otomanii conduși de sultanul Mahomed al II-lea „Cuceritorul”, act care încheia din punct de vedere istoric ciclul glorios al Bizanțului.

Așa cum bine remarca reputatul analist Bogdan Radu Herzog, la sute de ani de la căderea Bizanțului, intelectua-litatea laică sau ecleziastă din Țara Românească și Moldova vorbea, predica, citea, scria și tipărea în limbile greacă și

slavonă, așa cum pictura și arhitectura aveau reminiscențe bizantine, iar domniile se negociau la „Înalta Poartă”, popular Țarigrad, Stanbul sau Stambul (Constantinopol, numit anterior Byzantion și rebotezat de către turci, la 28 martie 1930, Istanbul – numele ar proveni din cuvintele turcești „Islam” și „bol”, care semnifică „acolo unde Islamul abundă”).

Firesc, așa cum evidenția și marele istoric Nicolae Iorga, entuziasmul pentru Bizanț și lumea greacă este cu atât mai paradoxal cu cât domniile pământene de pe vremea marilor voievozi români, Mircea cel Bătrân, Vlad Țepeș, Alexandru cel Bun, Ștefan cel Mare, Petru Rareș, Mihai Viteazu fuseseră indubitabil mai legate de cultura apuseană decât de lumea greacă, deși impactul religios al ortodoxismului nu poate fi subestimat. Domnitorii moldoveni și valahi din sec. XIV-XVI ne apar ca niște prinți apuseni, înarmați și îmbrăcați aidoma contemporanilor lor din Centrul și Apusul Europei Medievale.

Acum, Estul European pare să reinnoade povestea nostalgică, dovedind un atașament special față de instituția Uniunii Europene, tot mai intens criticată chiar în țările care au constituit-o. În Germania, Franța, Italia, Spania, Grecia, Marea Britanie, Suedia, Austria curente de opoziție față de instituția Uniunii Europene sunt tot mai puternice. Sunt atacate, printre altele, moneda unică, birocrăția ineficientă și lipsa de responsabilitate în fața cetățeanului, șomajul în creștere îndeosebi în rândul tinerilor, dispariția industriilor manufacturiere, calitatea tot mai proastă a educației, vârsta de pensionare în creștere, imigrația necontrolată și copleșirea

populației autohtone de alogeni care nu au nimic comun cu Europa și tradițiile ei, degenerarea morală și dictatura corectitudinii politice.

La ea acasă, UE se zbate să supraviețuiască, realitatea de zi cu zi fiind mai convingătoare decât o presă de sistem și decât o armată de „analști politici” care vântură de zeci de ani viziuni mincinoase. Euro-scepticii, de orice coloratură, de la patrioți naționaliști la centriști motivați economic și până la stânga radicală, câștigă procente în aproape toate țările din vestul și centrul Europei. O realitate crudă a zilelor noastre, menită a prefața prăbușirea Europei unite, sau rezultanta unei vaste operațiuni de spionaj și dezinformare a Statelor Unite?

Politologii și analștii de marcă ai lumii, în primul rând cei americani, din mediile academice de mare prestigiu, susțin și pun această variantă a conspirației antieuropene din ultimul deceniu pe seama politicii de la Washington (în cea mai mare parte) și a faptului că această politică a fost și este exercitată de către cercurile ultraconservatoare, strâns legate de interesele Complexului Militar Industrial al SUA. De reținut este faptul că din 1990, fără nicio întrerupere, SUA au continuat cursa înarmărilor, fapt ce a condus la apariția unui imens dezechilibru în plan militar între SUA și restul lumii.

Totuși, saltul economic considerabil al Germaniei, în ciuda crizei economice, precum și investițiile majore ale principalelor puteri europene în dezvoltarea arsenalului comunitar nu puteau trece neobservate de către americani.

Firesc, Casa Albă nu poate tolera o Uniune Europeană puternică economic și militar, așa cum nu vede cu ochi buni nici o eventuală apropiere tot mai mare între Uniune și

Rusia. Tot atâtea motive pentru ca, după cum consemna și reputatul Colonel (r) Florian Gârz (scriitor și analist politico-militar) în discursul politic american adresat lumii exterioare, să-și facă loc o suită de sintagme de natură să provoace stupefacție și îngrijorare, precum: „folosirea războiului ca instrument de menținere a păcii” (probabil cea mai mare ineptie din istorie); „dreptul exclusiv al SUA de a declanșa războaie preventive”, primul fiind cel împotriva Irakului; cruciada împotriva terorismului percepută în toate statele musulmane drept o „cruciadă împotriva islamului”; „Cine nu este cu noi este împotriva noastră”; „ultima destinație a istoriei lumii este societatea americană”; „SUA, națiunea indispensabilă lumii”.

Mai alarmantă decât toate este pretenția Washingtonului că SUA, ca „unică superputere”, este în măsură, prin puterea sa militară fără egal în istorie, să croiască o nouă ordine politică mondială, cu de la sine putere. Cu alte cuvinte, hegemonia SUA asupra lumii este inevitabilă, indispensabilă și obligatorie. Cu toate acestea, majoritatea politologilor și analiștilor responsabili și neaserviți politic sunt de părere că omenirea se îndreaptă nu spre o „lume monopolară” americanizată, ci spre o „lume multipolară”. Acest din urmă proces va fi însă îndelungat și dureros.

Procesul de globalizare este interpretat diametral opus de pe cele două maluri ale Oceanului Atlantic. Uniunea Europeană se conturează tot mai mult ca o superputere diferită de Statele Unite ale Americii. Începând cu anul 2004, pentru prima dată în istoria sa, Uniunea Europeană a adoptat o strategie de securitate proprie, care are foarte puține puncte comune cu strategia de securitate a SUA și cu cea a

NATO, care de altfel nu mai funcționează de ani de zile. Tot mai multă lume este convinsă că Washington se folosește de „războiul împotriva terorismului” ca de un paravan pentru cucerirea militară a celor mai bogate zone strategice ale lumii în petrol și alte resurse naturale de mare valoare. Într-o expresie concentrată, cercurile politice conducătoare ultra-conservatoare de la Washington vor să transforme supremația militară americană în avantaje economice pe scară globală.

Europenii asistă neputincioși? Categoriec nu! Totuși, fac o greșeală imensă prin încercarea de marginalizare a Rusiei. În loc să atragă Moscova spre o uniune de la Atlantic până departe, în stepele Asiei, și de la Mediterană până la Oceanul Înghețat, Uniunea Europeană, fără să realizeze, face jocul Statelor Unite, tocmai acea putere mondială care a provocat uriașa criză economică și gravele probleme legate de moneda unică, deficiențe ce au lovit și continuă să lovească în Europa Unită, ce s-a transformat într-un imperiu preocupat prea mult de cucerirea de noi sfere de influență pentru a mai ascunde acțiunile de încercuire a Rusiei conform strategiei „anaconda”, imaginată pentru prima dată la începutul sec. XX de Halford Mackinder. Prin această strategie, spațiul eurasiatic este sugrumat încet dar sigur de către „unioniști” prin limitarea accesului Rusiei la mările calde.

Aceeași strategie „anaconda” este argumentul care explică în bună parte multe dintre ultimele mutări geopolitice:

- invitația adresată Georgiei – un stat cu o economie nesemnificativă, măcinat de conflicte interne și cu două provincii ostile pe care nu le controlează – Osetia de Sud și Abhazia. În acest caz, un argument strategic suplimentar îl constituie și segmentarea relației dintre Rusia și Iran, la care

se adaugă încercuirea completă a Iranului din toate punctele cardinale: la est, Afganistan, Pakistan; la sud, Arabia Saudită, țările Golfului; la vest, Turcia, Irak; la nord, Georgia;

- invitația adresată Moldovei – cu probleme economice la fel de grave ca Georgia și cu provinciile rebele Transnistria și Găgăuzia;

- scutul de la Deveselu – ridicolul „argument” de anihilare a „rachetelor cu focoaase nucleare iraniene” îndreptate împotriva Europei, care l-a facut să izbucnească în râs pe președintele Putin în cadrul unui interviu – devine irelevant chiar și pentru profani în contextul recentelor negocieri;

- recentul conflict americano-chinez în jurul spațiului de notificare aeriană declarat de China („ADIZ – East China Sea”).

Mai mult, dezlănțuirea crizei ucrainene cu largă asistență a Uniunii Europene nu apare întâmplător la scurt timp după marile succese diplomatice rusești în problemele Siria și Iran. Faptul că medierea rusă a condus poate la evitarea, fie și pentru moment, a unui război de anvergură regională cu efecte greu de contabilizat pare să nu fi satisfăcut toate părțile implicate. Reacția a fost mutarea teatrului de acțiune mai aproape de Rusia, percepută ca principal opozant al sistemului hegemonic euroatlantic actual. De aici și până la reacția Moscovei n-a fost decât un simplu pas, iar rezultatele asaltului numeroșilor reprezentanți ai serviciilor secrete rusești n-au întârziat să apară. Ucraina s-a distanțat de Uniunea Europeană, prin refuzul de a semna Acordul de Asociere (AA) și Acordul de Liber Schimb Aprofundat și Comprehensiv (ALSAC) cu UE la Summitul de la Vilnius,

Noua Ordine Mondială

Controversate sau nu, serviciile secrete continuă să rămână, în condițiile regimurilor democratice, un subiect dezbătut pe larg. Posibilitatea instrumentalizării lor – chiar în condițiile statului de drept – de către puterea politică generează suspiciuni, mai ales privind sinceritatea declarațiilor repetate ale responsabililor acestor servicii despre echidistanța lor față de forțele eșichierului politic. De aici și controversa ridicată de întrebarea: pot fi sau nu serviciile secrete asimilate cu „poliția politică” a unui stat? Demn de subliniat că deja înrădăcinata „poliție politică” se înscrie în erorile limbajului politic uzitat de mai toată clasa politică de pe mapamond. Practic, nu există „poliție politică”, **privită** ca semn distinctiv al aparatului de represiune, or, asta pentru simplul motiv că toate serviciile secrete din lume sunt fidele guvernelor care le patronează, fiind plătite de la bugetul de stat. Prin urmare, și CIA, și SVR-ul rusesc, și DGSE-ul francez, și Mossad-ul israelian, ca să exemplificăm cu unii dintre „greii” spionajului mondial, fac și ele „poliție politică” pentru guvernele pe care le deservește prin lege.

În al doilea rând, capacitatea „comunității informative” de a se sustrage, parțial sau total, controlului instanțelor statului de drept, precum și tendința ei de a se autonomiza în cadrul structurilor acestui stat nasc bănuieli în privința caracterului legal al diverselor activități desfășurate de serviciile secrete. Iată de ce un analist american observa de curând că serviciile secrete din țara sa „se ascund, nu dau seama despre activitățile lor, iar cei care, în cadrul guvernului, sunt însărcinați să le controleze, le acordă o încredere minimă”.

Fiirec, nimic nu este întâmplător. În conjunctura creată de accentuarea confruntărilor informative de început de secol și mileniu, iese în evidență tot mai pregnant jocul Marilor Puteri pe scena lumii. O scenă în care, la rampă, apare tot mai mult controversata Ordine Mondială. Cine, ce și cum este Noua Ordine Mondială? Unde și când a apărut și s-a vorbit pentru prima dată despre aceasta? Cele cinci întrebări esențiale ce-și caută răspunsul (și) în această carte.

Noua Ordine Mondială este – potrivit teoriilor moderne ale conspirației – o conspirație mondială condusă de grupuri de putere financiară și politică. Ideea centrală în teoriile conspirației despre o „nouă ordine mondială” este că o elită mondială ocultă ar conspira cu țelul constituirii în final a unui guvern mondial, care ar înlocui rapid guvernările statelor naționale suverane și ar pune capăt luptelor pentru putere pe plan internațional. Despre diverse evenimente semnificative din politică și finanțe s-a speculat că au fost și sunt orchestrate de o clică foarte influentă prin intermediul multor organizații de fațadă. Numeroase evenimente istorice sau contemporane sunt văzute ca etape ale unui plan în curs de desfășurare pentru a ajunge la dominarea lumii.

În 1940, scriitorul britanic de anticipație Herbert George Wells a mers mai departe prin însușirea și redefinirea termenului de „nouă ordine mondială” ca sinonim pentru crearea unui stat mondial administrat științific și având un sistem economic de tip socialist.

În anii 1947-1957, în care Războiul Rece ajunsese la paroxism, teoreticienii conspirației dreptului american secular și creștin au amplificat unele temeri nefondate față de francmasoni, Iluminati și față de evrei că, aceștia la un loc, ar constitui forța unei conspirații comuniste internaționale.

Amenințarea comunismului mondial, sub forma unui stat ateu cu guvern mondial birocratic colectivist, demonizat ca „Amenințarea Roșie”, a devenit principala preocupare a conspiraționiștilor apocalipsei milenare. Cine sunt actorii acestei scene a „New Order”?

Conspirația Apocalipse și Masoneria

De aproape două milenii, teologii creștini și mirenii se tem de o conspirație globalistă care să ducă la îndeplinirea profețiilor despre Sfârșitul lumii din Biblie, în special din „Cartea lui Ezechiel”, „Cartea lui Daniel”, predica lui Iisus de pe Muntele Măslinilor, din Evangheliile sinoptice, precum și din „Cartea Apocalipsei”. Ei susțin că agenții umani și demonici ai diavolului sunt implicați într-un complot primordial de a induce în eroare omenirea cu scopul acceptării unei teocrații satanice care să domine lumea, teocrația satanică a „Nesfintei Treimi” – Satana, Antihristul și prorocul mincinos fiind baza unui cult imperial.

În multe teorii ale conspirației contemporane creștine, profetul mincinos va fi ultimul papă al Bisericii Romano-Catolice (însăunat prin trădare sau de o conspirație iezuită), un guru charismatic din mișcarea „New Age” sau chiar un lider al unei organizații fundamentaliste creștine, cum ar fi „Fellowship”, în timp ce „Anticristul” va fi un președinte al Uniunii Europene, ori secretarul general al Organizației Națiunilor Unite, sau un actor virtual care servește drept figură pentru un supercomputer.

Ca instituție, francmasoneria (sau „masoneria“) este un ordin inițiativ al cărui membri sunt înfrății prin idealuri morale, spirituale și sociale (și în unele cazuri chiar politice) comune, prin inițierea conformă unui ritual comun, prin jurământul depus pe una dintre cărțile sfinte ale marilor religii (Biblia, Coranul, Dao de Jing, Vedele hinduse, Tripitaka budiste sau alte scrieri considerate sacre) și, în majoritatea ramificațiilor, de credința într-o „ființă supremă“, un „Mare Arhitect al Universului“. Organizațiile masonice, prezente în majoritatea țărilor, se regăsesc sub forma obediențelor autonome, ele însele compuse din loji albastre (zise și „ateliere“) de câte 7-50 de persoane (uneori chiar mai multe).

Potrivit lucrării „The New Encyclopedia Britannica“, francmasoneria este cea mai vastă societate secretă (sau „societate discretă“) din lume, răspândindu-se îndeosebi în sec. XIX, odată cu dezvoltarea Imperiului Britanic.

Ordinul Iluminaților („illuminati“) a fost o societate secretă fondată la 1 mai 1776, în Ingolstadt, în regatul Bavaria, de către Adam Weishaupt, un profesor de teologie. Mișcarea era formată din liber-cugetători, liberali, republicani și feminisți, recrutați din lojile masone germane. În 1785, ordinul a fost infiltrat, dezbinat și suprimat de autoritățile Bavariei pentru un presupus complot îndreptat împotriva tuturor monarhiilor și religiilor de stat din Europa. Weishaupt a primit azil la curtea unui prinț german mason.

„Protocoalele Înțelepților Sionului” (în original „Протоколы Сионских мудрецов“) este un text care a circulat la începutul sec. XX în Europa și care descrie așa-zisele planuri de dominare a întregii lumi puse la cale de evrei. A fost publicat pentru prima oară în foileton în 1903, între

28 august și 7 septembrie (stil vechi), în ziarul „Знамя” („Znamia”) din Sankt Petersburg. Se bănuiește că această teorie este o realizare a temutului serviciu secret țarist, „Ohrana”, la ordinul expres al Țarului Nicolae al II-lea (pe numele său real Nikolai Alexandrovici Romanov, ultimul împărat al Rusiei).

Omul de afaceri Cecil Rhodes, promotor al Imperiului Britanic, a militat pentru ideea ca Marea Britanie să reanezeze Statele Unite în vederea realizării unei viitoare federații imperiale care să domine lumea pe plan militar și economic. În primul său testament din 1877, scris la vârsta de 23 ani, și-a exprimat dorința de a finanța o societate secretă (cunoscută sub numele de „Societatea electorilor”), care ar promova acest obiectiv.

În cartea sa din 1928, „The Open Conspiracy” („Conspirația la vedere”), scriitorul britanic Herbert George Wells a făcut apel la intelectualitatea din toate statele lumii de a se organiza în vederea stabilirii unei viitoare federații la nivel mondial, în scopul întăririi democrației, acordării unei cetățenii mondiale, a asumării autorității internaționale între agenții separate la nivel mondial, cu ideea de a construi o lume social-democrată.